

udtalte, skulde man sige til dem, at de skulde røgte deres Kalb paa en forsvarlig Maade, Andet behøvedes ikke (Berg: Det sagde jeg ikke!) Ja, det var dog Meningen. Men jeg vil dog gjøre ham opmærksom paa, at det slet ikke er Skolelærere og Præster alene, der her komme med dette Onske, men det er hele Befolkningen, og hvormegget det ærede Medlem end i den Anledning er tilbøieligt til at se ned paa mine Vælgere, maa jeg dog aldeles bestemt erklære, at dette er en Sag, hvorom de Alle have erklæret sig enige. Jeg udtalte, da denne Sag var til Forhandling i dette Thing ved en tidligere Leilighed, at Brændevinshandelen havde udbredt sig paa Færøerne i en utrolig hurtig Grad, efter at det kongelige Monopol var ophævet og efter den Frihed, som blev hjemlet for al Handel ved Handelsloven af 1855. Jeg søgte ved den Leilighed at paavise, at det havde været til største Skade for de Bygdelag, hvor der fandtes Brændevinshandel, og ligeledes for de Bygdelag, der laa dem nærmest. Jeg paaviste Marsagerne til, at Færinger ere mindre istand til at modstaa Fristelsen til at nyde stærke Drikke end maaffe Befolkningen paa andre Steder. Dette ligger nemlig dels i, at et naturligt Surrogat, som paa andre Steder træder istedet for Brændevin, nemlig Ol, fuldstændig mangler paa Færøerne, og det ligger i det fugtige Klima og de store Anstrængelser, hvorfor Færingerne ere udsatte i deres Næringsvei, som er Fiskeri, og i det ensformige Liv, som de føre. Jeg tillod mig at paavise, at flere Bygdelag ved den overhaandtagende Brændevinsdrikning vare bragte til Bøttelstaven, saaledes at slittige Folk, som tidligere fuldstændig havde været i Stand til at sørge for sig selv og deres Familie, nu vare nærved at komme ind under Fattigvæsenet, og at Rjøbmændene paa enkelte Steder havde ophævet Brændevinshandelen alene af den Grund, at Befolkningen var saa ødelagt, at den ikke var i Stand til at kjøbe Andet end Brændevin og dette næsten ikke engang. Da derimod Brændevinshandelen paa dette Sted var ophævet, bleve Indbyggerne, hvad de tidligere havde været, slittige og nøisomme Mennesker, saaledes at Rjøbmændene stode sig ved at have ophævet denne Brændevinshandel. Jeg søgte tidligere at gjøre det indlysende for det høie Things Medlemmer, at Brændevinsdrikningens Overhaandtagen paa Færøerne bragte langt større Skade der, end den under almindelige Forhold bringer i den øvrige Del af Danmark, fordi Mange der ere afhængige af Hverandre, idet den One ofte ikke kan søge sit Erhverv paa Havet, uden at han faar den Understøttelse, som de Andre kunne give ham. Naar nu Flere i et Bygdelag blive forsalbne og slet ikke kunne udfylde deres Plads f. Ex. i Baadene, som er nødvendig, for at de Øvrige skulle kunne gaa ud paa Fiskeri, saa ville Flere komme til at lide derunder. Der opstaaer tillige paa Færøerne langt større Farer af denne Brændevinsdrik, idet alle Reiser foretages over temmelig

farlige Sunde, og en Baad kan komme til at forulykke derved, at der ikke ombord i den hersker den Disciplin, som er nødvendig for, at det skal kunne gaa godt. Jeg har nu i Sommerens Løb besøgt Færøerne, og overalt, hvor jeg har været, har jeg fundet en ublandet Glæde over, at Brændevinshandelen for en stor Del var indbragen paa de Steder, hvor en saadan tidligere havde fundet Sted, ja selv Rjøbmændene udtalte deres Tilfredshed over, at de vare blevne fri for al den Larm og al den Spektakel, der tidligere havde fundet Sted i deres Butiker, da de havde Brændevinshandel. Det var ikke alene Lagthinget, der udtalte denne Tilfredshed, men overalt, hvor jeg kom frem, var man fornøjet med Foranstaltningen, og overalt nærede man et levende Onske om, at det Lovforslag, som var uddaaet fra Lagthinget, maatte faa Lovgivningsmagtens Stempel, fordi man deri troede eller haabede at se en Sikkring imod, at disse Brændevinshandler atter skulde udbrede sig omkring i Bygderne. Et æret Medlem har i denne Sag villet drage Lagthingets Betydning i Tvivl, men jeg tror, at dette er med Urette. Der er under en tidligere Forhandling af det samme ærede Medlem blevet udtalt, at Lagthinget ikke er nogen folkelig Forsamling, fordi det bestaar af en stor Del Embedsmænd og kongevalgte Medlemmer. Dette er nu ikke Tilfældet, thi der findes kun 2 kongevalgte Medlemmer i Lagthinget (S. N. Hansen: Kun 2!). Ja, naar jeg bruger Udtrykket „kun“, saa er det naturligtvis i Modsetning til den Paastand, der fremkom om, at omtrent Halvdelen af Lagthingets Medlemmer var kongevalgt, og jeg maa dog ogsaa være berettiget til at bruge Ordet „kun“, naar der i Virkeligheden er Tale om 2 Medlemmer af 20, nemlig Amtmanden, der tillige er Formand, og Proppen; alle de øvrige Medlemmer ere folkevalgte og de bestaa af Færinger paa 1 Medlem nær, som ogsaa er valgt i sin Kred, nemlig Sørenskriveren. En saadan Enighed som den, der er udtalt fra Lagthingets Side i denne Sag, kan ikke Andet end have Betydning, selv, haaber jeg, ligeoverfor dette Thing; thi jeg skal indrømme, at det er en Svaghed hos mine Landsmænd, at det er meget vanskeligt at bringe dem til Samstemning om særstikke Anliggender, idet nemlig Partiinteresser der gjøre sig ligesaa stærkt gjældende som paa andre Steder. Jeg har gjennem de Forhandlinger i Lagthinget, som jeg i sidste Sommer har bivaanet, lagt Mærke til, at det er meget vanskeligt at bringe nogenlunde Enighed til Veie angaaende vigtige Foranstaltninger, som angaa Derne, hvorimod der i dette Spørgsmaal om Brændevinen er fuldstændig Enighed tilstede i Lagthinget, ligesom der er en fuldstændig Enighed i Befolkningen om at ønske, at alle de Foranstaltninger, som kunne stikke den imod den ødelæggende Virkning af Brændevinen, saaledes som den har viist sig at være i de senere Aar, ville blive